

‘Ο κ. Σωτ. Πατατζής χαρακτηρίζει τὸ νέο του ἔργο, πὺ ἀνεβάρσθηκε ἀπὸ τὸ Θίασο Ἡλιοπούλου-Φωτοπούλου «σάτιρα».

‘Ο χαρακτηρησμός αὐτὸς μοῦ φάνηκε ὅτι δὲν ἀνταποκρίνεται καθόλου στὸ περιεχόμενον καὶ στὸν τόνο τῆς κωμωδίας του.

‘Η σάτιρα, φυσικά, ἐξογκώνει, δὲν μπορεῖ ὅμως καὶ ν’ ἀπομακρύνεται ἐντελῶς ἀπὸ κεῖνα πὺ θέλει νὰ εἰρωνευθεῖ καὶ νὰ καυτηριάσει, νὰ τὰ παραμορφώσει ἔτσι ὥστε νὰ γίνουν ἀγνώριστα, γιὰτὶ τότε ἀστοχεῖ.

‘Ο κ. Πατατζής εἶχε τὴν καλὴ πρόθεση νὰ σατιρίσει μέσον τῆς «Λεγεῶνος τῶν ξένων» τὸ μιλιταριστικὸ πνεῦμα, ἀλλ’ ἐπειδὴ τὰ ἀλλεπάλληλα φτυσίματα, οἱ συνεχεῖς μουντζες, οἱ χυδαῖες καί, ἐπιπρόσθετα, κοινότοπες γυναικοδουλειές, τὰ ἐρωτικὰ ἱμπρόγλια, οἱ μεθυσμένοι παπάδες, οἱ στρατιῶτες πὺ μασκαρεύονται φορώντας ροῦχα παπάδων, ἀναμφισβήτητα δὲν ἔχουν καμιὰ σχέση οὔτε μὲ τὸ μιλιταριστικὸ πνεῦμα οὔτε μὲ τὴ «Λεγεῶνα τῶν ξένων», δὲν εἶχαμε ἄλλη ἐντύπωση, καθὼς παρακολουθοῦσαμε τοὺς «Λεγεωνάριους», παρὰ πὺς τὸ κεντρικὸ θέμα, ἡ οὐσία, ἐξαφανίσθη καν.

«Οἱ λεγεωνάριοι» δὲν εἶναι παρὰ μιὰ φαρσοκωμωδία, ὅπως πολλὲς ἄλλες, μὲ μόνη ἰδιοτυπία ὅτι εἶναι αἰσθητὰ χειρότερη ἀπὸ τὸν μέσο ὅρο τοῦ εἴδους τῆς· ἡ δομὴ τῆς εἶναι χαλαρή, ὁ διάλογός τῆς δὲν ἔχει στραφταρίσματα, ἐξυπνάδα, καὶ προπάντων ἐπιβαρύνεται μὲ βαναυσότητα καὶ προστυχιά ἀπαράδεκτες.

‘Ο κ. Σωτ. Πατατζής εἶναι ἓνας λογοτέχνης ἀξιόλογος· τὸ

ἔχει δείξει μὲ ὀρισμένα θεατρικὰ ἔργα του, μὲ διηγήματα καὶ μυθιστορήματά του. Γιατί θέλει νὰ καταπιασθεῖ μ' ἓνα εἶδος στὸ ὁποῖο δὲν ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ εὐδοκιμήσει; Εἶναι ἡ δεύτερη φορὰ πού δοκιμάζει τὸν ἑαυτό του στὴ φαρσοκωμωδία· καὶ τὶς δύο φορὲς σημεῖωσε ἀναμφισβήτητη ἀποτυχία. Δὲν εἶναι περίεργο· θέλοντας νὰ σταθεῖ σ' ἓνα ἐπίπεδο πού δὲν εἶναι τὸ δικό του, σ' ἓνα κλίμα πού δὲν εἶναι τὸ δικό του, αἰσθάνεται ἀπροσάρμοστος, ξένος, καὶ ἀπὸ ἀμηχανία καταφεύγει σὲ χοντροκοπιές.

Οὕτε καὶ ἡ παράσταση ἐπιδέχεται πολλὰ σχόλια· δὲν ἦταν μιὰ ἀφαίρεση ἀπὸ τὸ ἐνεργητικὸ τοῦ θιάσου, ἀλλὰ καὶ δὲν τοῦ πρόσθεσε τίποτα τὸ θετικό. Ἦταν μιὰ παράσταση πανομοιότυπη μὲ πολλὰς ἄλλες παραστάσεις τοῦ Θιάσου Ὁλμοπούλου-Φωτοπούλου. Ὁ θιάσος ἀπαρτίζεται ἀπὸ δύο ἑξοχους, λαμπροὺς καὶ λαμπεροὺς, κωμικοὺς πού ἔχουν τὸ χάρισμα, ὁ ἓνας μὲ τοὺς ἀκροβατισμοὺς καὶ τὰ ἐπινοήματά του, καὶ ὁ ἄλλος μὲ τὴ νωχέλειά του, νὰ βγάζουν αὐτόματα πολὺ γέλιο, τὸν κ. Ἡλιόπουλο καὶ τὸν κ. Φωτόπουλο, ἀπὸ μερικοὺς πολὺ καλοὺς καὶ ὑπολογίσιμους ἡθοποιούς, τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Τσαγκανέα, τὸν κ. Α. Διανέλλο, τὸν κ. Ἐρ. Κονταρίνη. Ἀλλὰ πλαισιώνεται καὶ ἀπὸ ἡθοποιούς—μέσα σ' αὐτοὺς συγκαταλέγεται καὶ ἡ πρωταγωνίστρια Κα Π. Λάζου, ἡ ὁποία δὲν ξέρεي καθόλου νὰ ἐμψυχώσει καὶ νὰ θερμάνει τὸ κάλλος μὲ τὸ ὁποῖο τὴν προίκισε ἡ φύση—πού κατεβάζουν αἰσθητότατα τὸ ἐπίπεδο τῶν παραστάσεων.